

end det, familien kunne have fået i ydelse, kan familien dermed ikke længere få ydelse.

Det er dermed selvsagt korrekt, som også hr. Jørgen Arbo-Bæhr påpeger, at grænsen for, hvornår ægtefællen ikke længere er berettiget til at modtage supplerende ydelse, er lavere for person på starthjælp end for en person på kontanthjælp, fordi starthjælpssatserne er lavere end kontanthjælpssatserne.

Om det har betydning for, hvor stor en andel af de to grupper, der er blevet selvforsørgende på grund af beskæftigelse, kan jeg ikke svare på, og det er, som jeg også svarede til det første spørgsmål, ikke noget, man på nuværende tidspunkt kan måle ud fra det eksisterende register. Men det har heller ikke nogen væsentlig betydning for konklusionen på sammenligningen af de to grupper. Hvis man forsørges af sin ægtefælle, så er man selvforsørgende, og det er det, der er konklusionen.

Så vil jeg derudover tillade mig at antage, at en stor del af dem er i beskæftigelse, om ikke andet så er ægtefællen kommet i beskæftigelse, og det er et utrolig godt skridt for sådan et ægtepar.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu har integrationsministeren jo tilladelse til at antage hvad som helst, men jeg synes faktisk, at det her spørgsmål er for alvorligt til at bygge svaret på antagelser. Altså, hele forudsætningen for, at man gennemførte starthjælpen, som tvinger folk ned på en indkomst, de har meget svært ved at leve af, for ikke at sige at den er så godt som umulig at leve af, var, da loven blev vedtaget, at folk skulle i arbejde. Forudsætningen var ikke, at folk skulle ud af ydelsessystemet. Forudsætningen var ikke, at folk skulle blive hjemmegående og forsørges af deres ægtefælle. Forudsætningen var, at folk skulle i arbejde.

Det er lykkedes at få 36 pct., en tredjedel, kun en tredjedel, ud af ydelsessystemet. Hvor mange der er kommet i arbejde, ja, det svæver i luften, men integrationsministeren tillader sig at antage, at det er mange af dem.

Jeg mener bare, at forudsætningen for hele denne her lovgivning er, at folk kommer i arbejde. Man kan ikke sige noget om, hvor mange der kommer i arbejde. Så jeg synes, vi har et problem med lovgivningen.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Forudsætningen har ikke kun været at få folk i arbejde. Forudsætningen har været, at vi grund-

læggende har sikret, at det har kunnet betale sig at arbejde.

Før starthjælpen blev indført, var det sådan, at et ægtepar skulle tjene i nærheden af 25.000 kr. om måneden før skat og arbejdsmarkedsbidrag, før det kunne betale sig for den ene at få et arbejde. Det var meget uhensigtsmæssigt, og derfor skulle enten netop den ene ægtefælle have et job med en månedsløn, som var højere end 25.000 kr., eller også skulle begge ægtefæller finde beskæftigelse samtidig.

Det betød helt generelt, at der var rigtig mange danskere, for hvem det ikke kunne betale sig at arbejde. Og det har også betydet, at mange familier, hvor begge ægtefæller har været på kontanthjælp, har været fastlåst i det her ydelsessystem. Det, der har været hele ideen bag det her, har været at sikre, at det har kunnet betale sig at arbejde, at der er en økonomisk forskel på, at man er på passiv forsørgelse, og at man har et arbejde.

Kl. 14.15

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil bare til en start lige fastholde, at det, vi diskuterer her, ikke er de nedsatte kontanthjælpssatser. Det er starthjælpen, vi diskuterer. Hvis det er sådan, at integrationsministeren ikke kan huske – det kan jeg godt forstå, for integrationsministeren var jo ikke minister, dengang loven blev vedtaget – hvad der står i bemærkningerne til lovforslaget, nemlig at det handler om at få flere flygtninge og indvandrere i arbejde, er det o.k. for mig. Så vil jeg bare sørge for, at ministeren finder ud af det, om ikke andet så ved, at vi skriftligt kan udveksle nogle erfaringer på det plan.

Men hvis det bare er et spørgsmål om, at det skal kunne betale sig at arbejde, og ikke om, at folk kommer i arbejde, er der jo et gab imellem, hvad man gør lovgivningsmæssigt og resultaterne, for uanset hvor meget det kan betale sig at arbejde, så kræver det jo også, at der er et arbejde til folk, for at de kan komme ud af de her ydelser.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen hr. Jørgen Arbo-Bæhr hører ikke ordentlig efter, hvad jeg siger, for jeg sagde ikke »bare«, jeg sagde »også«.

Det er ikke kun et spørgsmål om at få folk i beskæftigelse. Vi er også nødt til at have de rigtige redskaber. De redskaber, som regeringen har taget fat i, for at der er bedre adgang til arbejds-